

Еліна Алієва

Казки для
Дорослих

Я є

Ти є

Ми є

Вступ до Серії «Казки для дорослих»

«Казкотерапія – це приправа, а не основне блюдо».

В 90-х роках вже спостерігався бум на казки у навчальному процесі, терапевтичній діяльності, потім зрозуміли, що казка не вирішує всіх труднощів і завдань. Автор теж дотримується думки, що казка – це не панацея від усіх проблем. Кожна дитина, доросла людина потребують системного розгляду власної особистості. І це не новина. На сьогоднішній день автор вважає, що написання клієнтської казки, казки для клієнта, це той ключовий момент психотерапевтичної діяльності, можна сказати результат особистісного самовизначення, і є ознакою набуття особистістю власної цілісності.

Тому пропонуємо Вашій увазі Серію «Казки для дорослих», ті казки з власної практики автора, які стали тим ключовим моментом, і людина змогла поєднати в собі: «Хто Я?» з «Що Я можу?»

Для широкого кола читачів; казкотерапевтів, психологів, психотерапевтів, педагогів.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
Омріяна квіточка.....	5
Косонька.....	6
Мурчик.....	11
Особисте питання.....	13
Ліля і Янгол.....	14
Серденько.....	17
Романтик.....	21
Надія.....	25

Казка Омріяна квіточка, для роботи з гармонізації процесу ініціації дівчинка-дівчина-жінка.

... Жила-була собі квіточка. Жила вона у горщику, в добрій землі. І була вона дуже красива, і називали її Омріяна квіточка. Кожному кортіло, щоб ця квіточка жила саме в нього.

- «Але ж я Одна», - думала квіточка, - «Як я могу жити у всіх?»

Усім була любя квіточка і кожен відривав пелюсток, листочок, відрізав пагінці. Спочатку квіточка раділа, що може приносити усім радість, а потім побачила, що не встигає, не вміє відновлюватися так швидко. Квіточка була в розпачі, що в неї не вийшло зробити всіх щасливими. І вона захворіла, почала марніти. Коли вона захворіла, і стала негарним стручочком, люди стали проходити повз неї, квіточка була вже їм не потрібна. І горщик стояв тепер із потворним стручочком. А господарі думали, що ж трапилося з їх квіткою. Викинути шкода, серце краялось. Може просто пересадити. Квіточка-стручочок чула все це. Зібралася і пішла.

Було їй страшенно боляче, самотньо і вмирати не дуже хотілося. Вона ж так любила світло, сонце, світ, людей. Квіточка довго вважала, що вона щось зробила не так, а що саме, зрозуміти не могла.

Йшла, йшла, квіточка так рік, два, три, сім, дванадцять років. І одного разу зустріла іншу квіточку – Барвистика. Він був радісно різнокольоровим. Він зразу впізнав Омріяну квіточку, почуттями. Він тішив її, світив, грався з нею в хом'ячка. Та Омріяна квіточка не вірила, що це він робить для неї від усього серця. І стало Квіточці-стручочку дуже гірко від того, що не може так само радіти Барвистику, і сховалась від нього. Вона боялась, що Барвистик піде від неї, як і всі інші. Їй дуже-дуже подобався Барвистик. Та біль і страх були значно сильніші, і Квіточка-стручочок почала обростати колючками. І запах від неї був неприємний. Через страх, що Барвистик піде від неї вона ставала ще потворнішою, і вже нагадувала страшко.

Барвистик був розгублений і не знав, що діється. Він тішив всіх і всі були щасливі поруч з ним. А Квіточка-стручочок боялась, а раптом, вона для нього як ці всі, і він такий добрий, бо такий є. Іноді вона згадувала часи, коли була Омріяною квіткою і теж тішила всіх. Від цього ставало на серці ще гірше, що вона не буде такою вже НІКОЛИ! Що так і лишиться злючкою-колючкою та ще й смердючкою.

Та сталося Диво!!! Барвистик сам прийшов до Квіточки-стручочка і сказав, що відчуває, що вона його Омріяна квіточка. І що йому дуже погано і боляче, що вона втекла, але він все одно її кохає, навіть з колючками. Він стільки чекав на неї, на Омріяну квіточку. Хотів повистригати ті колючки, полікувати, пересадити в нову добру землю, приголубити своїми пелюстками різнокольоровими і тішитися світові разом з нею, тому, що вона Єдина, хто йому потрібна. І їм разом буде добре.

Квіточка-стручочок слухала його і гірко плакала, так гірко, що небо почало плакати разом з нею, і йшов цей дощ три дні і три ночі. А потім

вийшло Сонечко з попід хмар, обійняло своїми промінчиками Квіточку-стручочок, поцьомало і промовила:

- «В тебе тепер буде все як ти собі мріяла! Тобі треба було пройти ці всі випробування, щоб зустріти Барвистика». Квіточка-стручочок відчула нарешті спокій у своєму серці і затишок душі. Розправила свої пагінці, і листочки стали відновлюватися. Почала квітнути Омріяна квіточка ще пишніше, ніж колись.

І стали жити вони з Барвистиком у Коханні і Злагоді. От і казці кінець, а хто слухав молодець.

Казка Косонька, для роботи з родовою радіацією.

Розкажу я вам казку про любов і радість, біль і сум, про таємницю і добрі вчинки. Дорога у казки далека, але цікава і мудра. Почнемо, не будемо зволікати, а то схід сонця приспить казку. Тому як історію цю при зірках краще слухати і сліз не видно.

В одній родині поважних селян старшому сину прийшов час розуму навчатися і відпустили його батьки в далеку країну до бусурманів. Батьки хотіли поближче сина до майстра віддати на навчання, але майстер захворів і не захотів учня брати. Ось як все і сталося, що відправився син Куралій путь дорогу далеку в країну заморську.

Важко йому було, та дядько рідний йому допомагав, розуму навчав. Та не й дуже Куралій навчатися хотів і сказав: «Хочу женитись!» Тут почалася метушня. Мати волає, батько сопе, не віддають сина, дівиця їм не до вподоби і взагалі зарано йому женитися. Проте не послухав Куралій нікого, вирішив на хитрість піти, коли батько з матір'ю поїхали, він сказав: «Все граєм весілля. І крапка».

Хотілося б вам, пані та панове, сказати, що дівиця була вже й не така нездала, як батьки Куралія вважали. Та й не гладенько ниточка в'ється. Була вона з давнього роду купецького. Рід був давнім і всім гарним, та дивні речі траплялись: всі представники роду в особистому житті, чомусь були не щасливі. Все б було чудово, тільки, то багатьох хотіли, розривались між двома жінками, а то буває і взагалі підуть в нікуди. А жінки: одна у відьму перетворилась і в ліс пішла, зілля варила, іншим жінкам допомагала, дитя свекрусі лишила, а була і така, що за права жінок боролась, щоб бути коханою і померла від туги. І донька її народила дітей також дівчат, і всі вони були нещасливими.

І ось одну з сестер вподобав собі Куралій, звали її Розаліндою. І без батьківського благословення взяв собі її за дружину. Не прийняли невістку у родину. Всією сім'єю знущались, говорили слова образливі і принижували, ніби жартома. Одне гріло душу Розалінди, що живуть вони з Куралієм в державі заморській і бачаться вони з батьками нечасто. Та і Куралія в родину Розалінди не прийняли, сестри наговорювали на нього і розлучити намагались.

Відчувши, важкість під серцем, Розалінда зраділа, що в душі квітка у плід перетворилась, і ріс не по днях, а по годинах. У той самий час мати і батько Розалінди вигнали їх з Куралієм з хати і збирали вони речі в дорогу. Не по силам був тягар. І Розалінда два дні розродитись не могла. І ввійшов в дім біль. Помер первісток Куралія. Страждав Куралій, а серце Розалінди завмерло.

Скоро казці кінець, а візок стоїть там, де стояв. Пожалів Бог Розалінду і ошастив її знову, але Розалінда дарунка не очікувала і страшно їй було, біль і туга не пройшли. І народила вчасно дівчинку, таку маленьку, що всі ляльки в порівнянні були великими. І дали їй ім'я, що всі заздрили навколо – Косонька.

Та серце Розалінди не зігрілось, ходила вона крізь кладовище і тінь за нею чорна.

Росла Косонька, щічки рожевенькі, оксамитові, оченята великі, спритна, проте Біль-Злодюга в домі росла і пліснявою заростала.

І захотіла Розалінда Лицаря собі народити, чого б це їй не коштувало. І народила. Тільки Бог з тим Лицарем і випробовування послав. Народився він хворобливим, і все вмерти намагався, та боролась Розалінда за нього не на життя, а на смерть. І зовсім Косоньку не голубила, не обіймала. Росла вона кушиком, десь і якось. Незлюбила вона Лицаря і страждала від того. А він її дуже любив, завжди турбувався, та не хотіла вона з його власними іграшками бавитися.

Ось так і росли, і жили. Не було втіхи у їхній хаті. Куралій зовсім ніс повісив. Розалінда марніла на очах. І послав їм Бог випробування для зцілення: треба було вертатися з держави заморської до Куралія на Батьківщину, щоб свій розум прикласти. У Розалінди зовсім розум затьмарило. Бігала вона по лісам, по долинам з дітьми, кричала у п'їтьму, кургани разом розкопували, а потім зовсім у ліс пішла.

Завив Куралій, що без сім'ї лишився, а мати приговорювала, що й так добре і руки від злоби потирала.

Та однієї ночі прийшла у хатинку в лісі Чарівниця і сказала: - «Якщо до свого чоловіка Куралія не повернешся, сама пропадеш і дітей загубиш». Плакала Розалінда усю ніч, так біді сльоза не допоможе і зібралась в дорогу. Повернулась до чоловіка Куралія. Страждали мовчки і він, і вона, і радості на душі не було. Сяде Розалінда в куті і в'яже шкарпетку. Весь дім був у шкарпетках.

І ось одного разу Косонька пошкодила живіт спицею і не знала як бути. Нове щось в неї в душі народилося. Тільки не було Розалінді до неї ні якого діла. А живіт у Косоньки все болів і болів, кожен місяць біль збільшувався. Відвела мати до знахарки. Не допомогла знахарка, і жила так Косонька з хворим животом.

Виросла вона красива і розумна, і праці ні якої не лякалась. Одна біда: чи від хворого живота, чи то від болю душевного, накопичувалася злість в серці, що раз у місяць виходила вона з дому і перетворювалася на відьму, і хто перший потрапить на її шляху, верещала на нього несамовитим голосом і перехожі завмирили із жахом в очах. Проте на ранок вона знову ставала

звичайною дівчиною. І коли вона знову на світ Божий виходила, ніхто б і не впізнав у ній відьму страшну, всім була до вподоби. Та не могло так продовжуватися весь час. І ці перетворення стали лишати рубці на тілі Косоньки. І не було їх видно, але вони інколи запалювалися, і проходили повз юнаки, жінки, старі її очі притягували, а запах від рубців відганяв. Вони також не могли зрозуміти, що їх так лякає, рубців ж не видно оку. І вирішила Косонька відправитися в Цар град, знайти відповіді на питання свої, а може втекти з дому, де все поросло грибок і пліснявою. Ні що вже не тішило Косоньку в батьківському домі.

І пройшовши батьківське випробування, працею і служінням, через рік в Цар град відправилася. Тяжко їй у Цар граді було. Тому, що ще більше болі у серце набрала. Подружки по майстерні заздрили її посмішці. Бо, коли вона посміхалася, увесь світ завмирав. Юнаки біля її теремка гуляли, але по ночах крики ставали все сильнішими, і вже ходили легенди, що щось не добре коїться з Косонькою і юнаків ставало все менше. Хоча і тягнуло їх до її теремочка.

І був в неї дар, скажу я вам, пані та панове, серце в неї було чуйне. Допомогала і словом, і ділом, всім хто попросить, навіть подружкам в майстерні образи не пам'ятала. І старі і молоді йшли до неї за поміччю.

Пройшло десять років. І стала Косонька майстринею, живе у своєму теремку, пряде кужіль і радість людям дарує. Одна туга серце краяла. Прийшла вона до Баби-Яги в гості, попросила від муки збавити, від хвороби в животі і болю душевного вилікувати. А Баба-Яга їй і каже:

- «Не можу, занадто в роду твоєму болі назбиралося, її так просто не розвіяти. Можу тільки тобі допомогти ось як: для того, щоб рід ваш звільнити від чар, потрібно тобі прийти на кладовище і родичів відвідати, поклоняйтесь, подякувати за те що було, є і буде. Потім полікувати свій живіт свяченою водою з джерельця в Країні ранкової зорі, а біль душевну тільки коханням і радістю вилікувати можна: матір від тіні збавити, а батьку – втіхою серце зігріти. А для цього з відьми, я тебе на вовчицю перетворю і не волати по ночах будеш, а рискати по лісам, по полям, державам, спритність тобі на поміч дарую, і силу нелюдську – підтримає у важку хвилину, щоб вовка свого ти знайшла, тільки свій вовк звільнить від чар, матір і батька, і болю у серці».

Засмутилась Косонька і пішла жити далі, і по ночах свого вовка шукати.

Захворів Куралій ще дужче, ніж колись, бачив він, що нема йому радості і сім'ї його. І стала рана його серця кровити, і так, що спати він не міг, по ночах вив, від болю у голові, страх на нього напав незнаний до тепер.

І от вовчиця Косонька в одну із зіркових ночей зустріла вовка, не повірила вона диву, стояв він на горі і лапою махав. Зраділа Косонька і побігла стрімко до нього, тільки вовк виявився не свій і на всій швидкості лапою розірвав морду вовчиці. Від дикого болю вовчиця Косонька завилала і впала. А на ранок, коли на дівицю перетворилася, на обличчі нічого видно не було, але всередині біль була і шукати вона вже нікого сили не мала.

Стала морда-лице відніматися, рука-нога-лапа відніматися права. Ніхто зі знахарів у Цар граді не міг пояснити, що це за хвороба така і чим допомогти, розводили руками. Заплакала Косонька гірко. А святки травневі наближалися, і терпеливо перемагаючи біль поїхала вона матір з батьком провідати, про хворобу вони не знали. Та не було сил більше терпіти біль нелюдський, і на конях крилатих ледь доскакала і просто біля хати впала.

Перелякались мати з батьком, що дитя пропадає. Та Косонька відпиралася, що пройде, і тут Куралій стукнув кулаком по столі, і каже:

- «Є один знахар, я його покличу, він усім допомагає, немає майстра від нього краще». І поїхали вони в град, за річку, за поле. Місто те на честь Львів називався, там леви вхід до міста охороняли. Їде Косонька і думає, притомилася вона в Цар граді жити немає сил більше. Все одно помирати, але так хочеться пожити спокійно і потішитися.

І їде вона по місту Левів, не може зрозуміти, була тут, не один раз, але як зараз кожне подвір'я любе, що аж жити там захотілося. І ось приїхали вони в теремочок до знахаря. А терем красивий все складно у ньому. І виходить знахар до батька і матері, глянула Косонька стоїть юнак і посміхається. І щось любий їй він, тільки чому не розуміє.

Звали його Співаюче Серце. А звали його так тому, що, коли робив він свою роботу завжди пісні співав, вважали його трохи дивакуватим. Лікував він її два місяці, допомагав чим міг і словом добрим, турботою, посмішкою і все таємницю дізнатися хотів, випитував по-всякому, але не хотіла Косонька розповідати, що стомилася від хвороби своєї і біль у серці від того, що не впізнала у вовку Чудовисько, не могла серце заспокоїти. А він чи то юнак, чи то знахар не могла Косонька зрозуміти. Для знахаря занадто багато уваги і турботи: пише їй, турбується увесь час, а чи то юнак зачарований. Не могла розгадку знайти для загадки. Мучилась ще більше, ніж раніше.

І от знахар сказав, що все, що міг зробив, треба час послухати, він підкаже, що далі робити.

Зробила дарунки Косонька знахарю і поїхала за моря, за океани сили набратися, а то вже занадто схудла, змарніла.

Дала їй матуся дарунки в дорогу і відправила у путь далечінь. Добре їй було за морем, спокійно набралася сил. Та дума з голови не виходила про юнака Співаюче Серце. І вирішила вона у Святий град на річці до Чарівниці в учениці піти, може зрозуміє, як свого вовка знайти.

Чарівниця зустріла радісно, обняла, нагодувала і спати вклала, і в настановах терпіння і турбота відчувалась.

І спитала Косонька, що ж їй робити, як бути:

- «Розуму навчи!»

І відповіла Чарівниця:

- «Слухайся свого серця!». – І не один раз повторила.

Тільки Косонька не розуміла, як це слухати своє серце. І наснився їй сон, що вся дорога її була, нитка вилась, і труднощі переборювала, і серце їй підказувало і завжди охороняло. І привела ж доріженька до Чарівниці. І зрозуміла Косонька, що вміє слухати своє серце. І вирішила лист відіслати у

місто Левів знахарю-юнаку Співаюче Серце. Гонець відправився в дорогу з листом і швидко повернувся. Тільки сказав, що знахар-юнак лист отримав, але у відповідь не слова. Засмутилася Косонька, що ж таке: може образила чимсь знахаря-юнака, чи так просто він себе почуває. Не могла зрозуміти.

Тільки їй не було вже так боязно, і так сумно. І по ночах біля озера скулила вовчиця, тільки це вже не було то вовче виття, і стали легенди ходити у Святому граді на річці, що то царівна за своїм судженням страждає.

І щось завмерло у природі, тиша вкрила світ Божий, і якоесь хвилююче билось серце, а вовчиця Косонька не могла порухатись і рушити з місця, все всередині розривалось, рани повідкривались, впала вона бездиханно від болю, згорнувшись.

А десь в лісній гущавині замерехтів вогник серед листя, лісові мешканці сиділи в своїх норках і думали, що це, напевно, світлячок заблукав. Та це був не світлячок, це було світло від свічки Чарівниці. Вона йшла спокійно стежкою і дзвеніли дзвіночки на її платті, тихенько так, тільки трохи порушували тишу. Вона відчула, що прийшов час і потрібно допомогти своїй учениці. І прийшла вона до берегу Великого, побачила розірване тіло на шматочки дрібні. І стала поливати їх спочатку мертвою водою, щоб зрослися шматочки, а потім живою. Ожила вовчиця, лежить і скоса дивиться на Чарівницю. А Чарівниця каже:

- «Співай... співай..., співай...»

- «Про що співати?», - питає вовчиця людським голосом, - «Я не знаю».

- «Співай пісню, яка у тебе в серці».

І почала вона співати, захлинаючись, стогнучи від болю:

«...Ich komme schon durch manche Land,

avec que la marmotte.

Und immer was zu essen fand,

avec que la marmotte...»¹

Чи то від сліз, чи від пісні вовчиця почала перетворюватися в дівчину.

А дівчина склавши руки на серці співала:

«...Avec que si, avec que la,

avec que la marmotte.

Avec que si, avec que la,

avec que la marmotte...»².

І пісня ця не закінчувалася. А вітер стрімкий доніс цю пісню до юнака Співаюче Серце і смикнувся він, і схопився за серце своє, та не розумів, що відбувається, чому воно так болить. Почув дзвіночки, через річку Святого граду і зрозумів, що він потрібен, саме він, і що це пісня його втрачена. Попросив він одного з левів допомогти йому доїхати до граду Святого на річці, доніс його лев у мить ока, а на березі річки чекала його Косонька і тихо посміхалася. І почали вони танцювати під музику дзвіночків, обійнявшись. І було їм світло у цю зіркову ніч, а ліс охороняв тишу для них. І таємниця розкрилася для юнака Співаюче Серце.

Закривши очі, вони захотіли опинитися у місті Левів. І коли вони відкрили очі, все так і сталося. І лев у воріт підморгнув їм. І почали вони

жити поживати і любов примножувати, діток ростити, трьох гарненьких. Та це вже інша історія.

.....
^{1,2} - Людвиг ван Бетховен (нем. Ludwig van Beethoven, 1770-1827) - Marmotte: Ich komme schon durch manche Land (Сурок) Opus 52-7, сл. И. Гете (J.W. von Goethe, 1749-1832) Ярмарка в Плундерсвайлере (Jahrmarkt in Plundersweiler).

Казка Мурчик, для роботи з молодими людьми, які переживають почуття самотності

Десь на земній кулі є місто, яке охороняють Леви. Це місто – загадкове, тому, що Леви, які там живуть, вночі оживають, а в день вони перетворюються у кам'яні споруди і з величчю оглядають місто. Місто дуже красиве і казкове, з давньою історією і люди, які там живуть як давні мудреці бережуть казкові історії, які там відбуваються. І таку одну історію хочу вам розповісти, про Мурчика- Ясне Сонечко.

Жив Мурчик у місті Левів недавно, він як і всі великі мандрівники колись був маленьким котиком, і мріяв про далекі країни, які подарує йому світ. Коли він подорослішав це був надзвичайно чарівний кіт. Його ворсинки димчастого кольору світилися під променями сонечка, і коли він прогулювався по своєму місту всім здавалося, що від цього сяяння він ставав в два рази більше, наче царський лев. Тому його стали називати Мурчик-Ясне Сонечко.

Проте далекі міста, країни кликали його своєю загадковістю. І ось одного разу він вирішив, що місто мрії кличе його і він пішов назустріч долі. Попросив своїх батька і мати благословити його на дорогу. Вони його благословили, дарунків в підмогу дали: батько пораду, що мусить знайти своє призначення і, щоб від нього поміч світові була, а мати обійняла і любов у серце дмухнула та, щоб інші цю любов бачили, душу йому засвітила. Коли глянеш в його душу, зразу любов бачиш. І з цими дарунками відправився Мурчик – Ясне Сонечко у путь далечінь.

Зустріло його місто Левів похмуро, ніби все в цьому місті було чудово, але чогось небо часто ставало похмурим і плакало, інколи сліз ставало настільки багато, що будинків видно не було. Та коли виглядало Сонце – місто світилось радістю і крапельки роси гралися у траві.

Вчився Мурчик – Ясне Сонечко розуму і вмінню як міг, все не встигав вчити, бо хотілось йому гратися, крім навчання, веселитися, до кішочок загравати, пісні муркотіти. Вчитель-кіт інколи сердився на нього за не старанність. Проте Мурчик був невгамовний. І був він душею компанії котячої, тому що друг він надійний, сміливий і страх переборював. Йшов час і все йшло як у житті: і весело, і сумно. Та Мурчик не залишав віри в те, що прийде час і він опиниться в Цар-граді, і інших державах, де дуже світло, тепло, і можливостей більше. І от настав той день; революція в Цар-граді сталася, вся країна захворіла. Почала ділитися навпіл, на жовтих і блакитних.

І Мурчик разом з друзями захотіли теж допомогти чим могли, помолившись, із клекотанням в серці, відправились в Цар-град. Все було як у мріях. Життя йому дарувало можливість отримати досвід, і сповнення бажань, багато чого було в перший раз. Проте треба було вертатись і килимок-літачок приніс його в місто Левів. І почав, він жити далі, але вже з піснею в серці. І з того часу стали його називати Мурчик – Ясне Сонечко Співаюче серце. Закінчив він навчання у Вчителя – kota, і пішов учнем до майстра і вчився далі старанніше, а пісня йому допомагала.

І от прийшов час, і став він майстром на всі лапки, і всі його в місті Левів поважали, цінували. Тому що його серце співало, а лапки творили диво. Допомагав він і словом добрим, і ліки зцілюючи давав. От так і жив. Та коли в місті Левів знов небо починало хвилюватися, сумувати і плакати Мурчик – Співаюче серце, починав теж сумувати і знов його незнані краї кликали. І вночі до нього у сні приходила Чарівниця і показувала море і сонце.

І закралося в душу Мурчика–Ясне Сонечко Співаюче серце туга за Сонцем. Почав він марніти, навіть гнівитися, стомлюватися. От і на місто Левів страшне зло прийшло і зникло Сонце на півроку. Взагалі у Мурчика носик гарячим став, тужив він за Сонцем. І від цього ворсинки перестали світитися, щось все не ладналося і море його не впустило до себе.

Пішов Мурчик – Ясне Сонечко Співаюче серце до лісу вмоствився на пеньочку замуркотів, так гірко, що дерева схилились до нього і своїми гілочками втішали його. Та він не міг заспокоїтись, і тоді зглянулось Сонце, крізь дерева, гілки рясні, простягнуло до нього свої ручки – промінчики і каже теплим голосом:

- Мурчик, а Мурчик, чого ти такий сумний? Яка туга твоє серце оповила?

І почав розповідати Мурчик, як в нього душа страждає за ним, за Сонцем, що бачить він його рідко, що стомився він від неба, яке страждає. А Сонце його втішає і питає:

- Мурчик, а як ти гадаєш, чому твої ворсинки світяться, коли я до тебе в гості приходжу?

Мурчик видихаючи каже:

- Тому, що ти з'являєшся!

Сонце засміялось. І дерева теж, листя зашепотіли:

- Він не знає таємницю..., він не знає таємницю...

Тут Мурчик перестав муркотіти, із вогником в очах питає:

- Яку таємницю? Я не знав про таємницю.

- Ну як же, - каже Сонце,

- Як батько благословляв тебе на дорогу, то подарував тобі можливість знайти своє призначення, а мати подарувала тобі любов в серці, яку бачити крізь душу можна, а я своїми промінчиками поклато свого синочка Сонечко тобі в душу. З ним у твоїй душі любов квітне, коли сонечко починає світитися, а ворсинки тільки її відтіняють. Зрозумів?

- Зрозумів..., зрозумів..., - повторював Мурчик – ясне сонечко Співаюче серце, - Нічого я не зрозумів. Як це Сонечко в моїй душі живе. Я думав, що воно велике і живе само по собі. Як в мені може вміститися Сонечко. Я його не відчуваю і не бачу.

Почав Мурчик себе розглядати, лапкою брюшко перевіряти. Сонце знов почало сміятись, але не образливо, а тепло й затишно, і зникло.

Сидів так на пеньочку Мурчик – Ясне Сонечко Співаюче серце і думу гадав, що не розуміє він як це можливо, що в ньому саме Сонечко живе. І тут знов небо заплакало і стільки сліз з нього лилось, що пеньок весь мокрий був, а в Мурчика жодної сухої ворсинки не було, але Мурчик продовжував вперто сидіти на пеньку, і повторював ледь чутно:

- Сонечко в мені..., в мені Сонечко, Сонечко...в мені...

І тут раптом небо перестало плакати, почало прислухатися до Мурчика. І у самій великій калюжі Мурчик побачив свою мордочку. Мокреньку, незачесану і вперше в житті побачив свої очі, вони світилися, і це світло відбиваючись від води у калюжі бігло до неба. Чим більше він дивився у свої очі, тим його посмішка ставала все ширша і ширша. Він зрозумів, чому його прозвали Ясним Сонечком. Від цього світла ворсинки почали висихати. І в нього в серці заграла музика, ця музика лунала у ньому як шум моря, і як вітер, як річка. Мурчик зрозумів, що Сонце казало правду: в ньому дійсно живе Сонечко. І побіг він до себе, до дому. І думав, що як добре, що в ньому живе таке диво як Сонечко. Почались з того часу в нього цікаві пригоди, і мандри на килимку- літачку, та Поле Див йому відкрилося.

Проте це вже інша історія міста Левів, яка може вам відкритися, якщо будете слухати музику, яка лунає в цьому казковому місті.

Казка Особисте питання, для роботи по гармонізації міжособистісних відносин

Десь в далеких горах, за полонинами живе Особисте Питання. Живе воно собі тихенько, в затишку і тільки приходиться час; воно залишає свою домівку, і виходить на люди, прижмурившись від яскравого світла. Бо живе Особисте Питання в глибинах гір, в потаємному вулкані, яке одразу оку не видно.

Коли на землі стає тісно від мовчання, не досказанності, піднімається вітер, спочатку легенький і теплий, поступово перетворюючись на вир, холодний, страшний і вже не можливо дихати. Він затягує все, що оточує. Це Особисте Питання наводить на землі порядок, але любов криється у тому порядку.

І коли все розставлено по місцях вітер починає заспокоюватися, сонечко виходить з поміж хмар, а люди бачать ту тендітну красу, яка відкрилася.

Відкривається вона для того, щоб побачили Сад Душі Землі. Сад цей неймовірно чистий, теплий, і безмежно затишний.

Порадівши своїй роботі, Особисте Питання вертається до дому, допоки знов Матінці Землі не знадобиться його допомога.

У народі кажуть: як прийшов час народитися Довірі. Одна людина задає іншій Особисте Питання.

Казка Ліля і Янгол, для роботи з тривожними станами, переживання страху.

Доброго дня, дорогий Янголе!

Пише тобі Ліля М. з м. Києва.

Я дуже-дуже хочу бути щасливою!

Подаруй, будь-ласочка, чоловіка люблячого і омріяного, дитину від нього, хлопчика, баченого уві сні, а я вже нехай, тоді не буду переходити на нову роботу, де платять більше і їздити зручніше.

З повагою, Ліля.

Дорога моя, Ліля!

Чесно кажучи, я в шоці, коли прочитав речення про роботу. Навіть не знаю, що сказати. Ліля, ти впевнено можеш переходити на нову роботу, а я поки що надихну твого омріяного чоловіка на вчинок для тебе.

Всього найкращого!

Твій Янгол-охор.

Шановний, Янголе-охоронцю!

Дякую, що так швидко відповів!

Але... мама казала: кому багато дається, з того багато і питається.

А раптом я буду мати і те, і інше, а за це я приречена втрати ногу, коли буду переходити дорогу на червоне світло?

О, це вже ні, давай краще зробимо так: я переходжу на нову роботу, отримую бажаного чоловіка, але за це все – я готова не робити ремонт у його квартирі і радіти створеній ним, в цій квартирі, бібліотеці.

Як тобі такий поворот?

Твоя Л.М.

Чарівна, Ліля!

Я сміявся, аж захлинався, побачивши про ногу. Зміст матусиної поговірки зовсім інший: кому дається багато здібностей, талантів, знань і умінь, від того люди багато очікують.

Твій омріяний чоловік вже роздумує на ремонт у своїй квартирі так, що не відмовляй собі у покупці нових тапочок під колір гардин, які ти собі вже придивилась. Нogu лиши собі)))

твій Я.

Дорогесеньке, Янголятко!

В принципі я дуже зраділа, прочитавши про ногу.

Але:

В мене буде омріяний чоловік з ремонтом у квартирі, нові тапочки, зелені вишиті гардини і Нога. Тобто ноги.

Що я тобі буду винна за це? (((

Ліля.

Ліля!

Йой! Чому ти зі мною говориш як маклер на біржі?

Ти мене попросила – я тобі, то роблю. Я тобі де-небудь, коли-небудь говорив, що ти мені щось будеш винна або ще комусь?

Я-л.

Так-так!

Тобто ні.

Просто так не буває, щоб було Все, що хочеш, щоб Все Було Добре, розумієш???

Я сьогодні ридала у подушку, всю ніч: омріяний чоловік став, ще жаданішим, турботливішим і пристрасним. Напевно, мене звільнять з роботи і я піду мити підлогу, бо в державі криза. Кажіть прямо. В принципі я до цього готова.

Ліля.

Красуня моя!

Нове місце роботи, звичайно, не в Міністерстві Фінансів, але це саме те чого тобі хотілось, скоро запропонують. Почекай трохи, зірки складуться до кінця місяця.

І ще, відповідаючи на твоє питання:

Чи Може бути так, щоб Все Було Добре... Було це минулий час. Головне, щоб ти відчула, що тобі Добре і Затишно Зараз і щасливе майбутнє не змусить чекати.

Янгол.

Шановний, Янголе!

А можливе таке, щоб відчуття Що Все Добре лишалось подовш?..

Натомість, якщо керівник, на новій роботі, буде Терористом, я згодна...

Цемаю, Ліля М.

Лілюша,

Я тобі говорю, як є...

Довго Що Все Добре може бути, та Однаково довго ні. Все буде змінюватися, все ж рухається і змінюється. І коли буде змінюватися, тобі може буде здаватися, що все погано. На якійсь час.

Цемаю, Янгол.

Янголе!

Тільки не ногу. Нехай чоловік буде трудоголіком.

Ліля, закінчуй маніпулювати як на ринку Троєщина, йой, страшно!..

Я не вирішую людські долі, я тільки учень в Бога.

Моя справа оберігати і допомагати. Рахунку я тобі не випишу, але й бути щасливим замість тебе теж не можу. Якщо маєш гризоту на душі, і тебе плющить, то можеш лаятись з чоловіком і матюкатись. Він почне лишатись на роботі подовш. Жарт, не треба лаятись і матюкатись. Єдине в мене до тебе прохання, коли вже будеш, ну зовсім на сьомому небі від щастя, і з'являться в тебе сили. Ти робиш такі класні мотанки. Зроби колекцію „Україночка майбутнього”. Це така людям радість... і мене так тішить.

З повагою, Я.

Любий мій!

Я сьогодні скакала від щастя.

Звичайно! Нема питань!

Я зроблю Все, що ти кажеш.

Я тобі Точно нічого не буду Винна?

Мені запропонували таку Суперову роботу, а омріяний чоловік зробив пропозицію руки і серця.

Це просто пісня!

(невже правда, невже..)

(накупила бусиків, тканюшек і ленточок)

Цем-цем!

Лільчоночек!

Все добре. Можна робити все, що хочеш в межах заповідей і КК.

І тобі за це нічого не буде. Навпаки, якщо ти припиниш стогнати, то Я і всі Янголи Небесні тільки будемо тішитись. Бо стогнії тільки апатію викликають. А в мене через них, чесно кажучи, натхнення тікає і виконувати свою роботу не хочеться.

Так, що Вперед із піснею!

Я поки трохи поза зоною досяжності буду, бо тут замовлення на Принца Справжнього, пропонують все добро, яке є. На біса, (..ой..) мені їх добро, що мені з ним робити...

твій Янгол. Бережи ногу! Жартую!

Янголе Небесний, привітики!

Як ти там?

Донечку назвали Ясей, на твою честь.

Зробила колекцію мотанок „Україночка майбутнього” і виграла перше місце на конкурсі, і в подарунок отримала путівку в Доміканську Республіку.

Їдемо всією сім'єю.

Прокинулась, вранці, пташки співають.

Я іноді думаю – за що мені таке щастя?..

Твоя, Ліля. Від чоловіка привіт)

Ліля, привіт!

Мені дуже не зручно, що я трохи з хлопчиком не влучив, якого ти замовляла, переплутав,... але бачу ти і так щаслива).

Бути щасливою – це звичайна річ.

Сприймай це не як дарунок, від якого захоплює подих, а як звичайний ритм твого життя.

А подих захоплює іноді від таких дрібниць, які даються кожному без благань і не моя то справа пташок примушувати цвірінкати під твоїм вікном. Це надається кожному без питань, з народження. Твоя справа їх почути і відчути те, що ти відчуваєш...

Це здатність і робить тебе щасливою.

ВСЕ, надалі сама.

І якщо щось, то пиши.

твій Янгол.

Казка Серденько, пошук свого призначення, набуття власної цілісності.

Тиша... Село міського типу, кажуть інколи СМТ... Дмухає тепло вітер. Сонце сховалось. Все ніби спокійно, але щось не так... Будинок, вогники у віконцях. І одне вікно якимось таємниче кличе зазирнути. А там... Всі бігають, метушаться, збуджені. Коренастий чоловік, якимось не може знайти собі місця. Чорняве волосся в різні боки, очі як п'ять копійок. Дитина біля двох рочків з ведмедиком у руках, перелякано дивиться на того чоловіка, мабуть тато. А з другої кімнати лунають жіночі зойки.

Раптом в далечині стає чути сирену, то мабуть швидка або міліція...
...Таки, швидка, яка під'їхала до під'їзду будинка, де відбувалась ця подія і чоловік попід руки з фельдшером виводять вагітну жінку, яка тихенько стогнала, хлопчик дворічний лишився в дома з літньою жінкою, напевно бабуся.

І от казка почалася...

Народилася в цій молодій українській сім'ї дитя, в той літній теплий вечір.

Дитя, те було незвичайне. Молоді батьки трохи розгубились, тіла в тої дитини не було. Акушерки почали шепотітися між собою. А чоловік з жінкою то один на одного дивляться, то на дитину. Проте чоловік сказав: „То наше дитя і ми її любимо будь-яку”.

Ви, мабуть, не уявляєте, як це дитина без тіла, але і таке в житті буває? Спитаєте, Як це не має тіла? Народилася дівчинка. І назвали її Серденько. А зрозуміти, що то дівчинка?... А все просто Серденько була така рожевенька, що навіть не було сумніву, що то дівчинка.

Росла Серденько не по днях, а по годинах. І така вона була тепла, що в кожного від її тепла починало радісно серце тремтіти.

Прошло десь п'ятнадцять років і одного ранку, а то був звичайний ранок, як і будь-який інший, але в цій сім'ї, він став знаковим. Серденько не хотіла вставати з ліжка. Мама підходила і питала: „Може ти захворіла?“. Серденько ковтала сльози, відповідала: „Ні“. Тато мовчки зайшов, поглянув, а Серденько теж мовчки накрилася ковдрою, і тато вийшов. Старший брат навіть не зайшов, але голос його лунав по всій хаті...

Так... З часом ця сім'я переїхала до великого будинку і в кожного була тепер своя кімната і своє життя.

Серденько ці всі п'ятнадцять років відчувала батьківську любов, любов всієї родини, особливо бабусину. Буває прийде вона до неї всядеться на лавку, а бабуся каже: „Я тобі вже все склала, і твоє сальце улюблене в баночку“. З річки вже було чутно як діти гуляють і Серденько теж збиралась туди, але їй так хотілось, ще побути поруч з бабусяю. Відчути її теплі люблячі руки, і запах молока і хліба запашного. Вона просто сиділа і мовчки дивилась на бабуся, і так їй було добре.

І от, насидівшись, вставала, бабуся її цьомала, а вона чемно стояла, коли бабуся її обіймала. Йшла на річку бавитися з іншими дітьми, та часом Серденько відчувала себе самотньою серед цієї любові.

...В цей день вона це усвідомила ще більше.

- „Я не така як всі. В мене не має тіла. Знаю, що вони мене люблять, але люди скося на мене дивляться, хоч ніби і звикли. Ну, чому, саме я, чому я така народилась. Невже в мене не буде свого тіла“.

Тому Серденько не захотіла вставати з ліжка, щоб знову побачити, що всього-на-всього тільки Велике Серце.

- „Невже я так і буду жити весь час як Серце. І в мене не буде такого життя як в інших“.

Та саме гірше було те, що Серденько почала усвідомлювати, що вона Не хоче жити як всі.

Пролежала вона так півдня, а потім подумала: „Ну, від того, що я тут так лежу, тіло ж не з'явиться“.

Якось сповзла з ліжка, і захотілось Серденьку зробити, щось незвичне при чому поповній.

- „Ну, а що?...“ - подумала вона. Відкрила шафу і знайшла там червоні лакові туфельки з синіми бантиками. Вдягла їх і пішла до бабусі, а по дорозі всі люди оглядались, шепотілись.

А Серденько думала: „А мені, то до лампочки, що ви всі там говорите“. І пишалась собою. Прийшла до бабусі, а бабуся дивиться на неї і каже: „Серденько, ти сьогодні така красунечка, і скажу я тобі таке, що я відчуваю – Як би тобі не було зараз кепсько, але пройде трохи часу, ти почекай, в тебе буде щасливе життя. Навіть ще краще ніж, ти думаєш, і від того як тобі буде добре, сама будеш здивована. Почекай...“. Обняла Серденько і поцьомала. Серденько в цей раз з такою вдячністю за розуміння обійняла бабуся, що в бабусі сльози з очей полилися. А Серденько мовчки, взявши корзинку, пішла

на річку. Та сьогодні все якось було не звично. І вона пішла, не як завжди скороченим шляхом, а через ліс довшою доріжкою...

Йде, йде, і тут їй по дорозі йде на зустріч одиноке тіло без серця. Як зраділа Серденько, осяяла думка може: „Це моє тіло?“. Підійшла і питає: „Як тебе звати?“. Тіло відповіло: „Леник“. А Серденько випитує далі: „А чого твоє тіло без серця?“. Він схилив голову каже: „Не знаю, якось так сталося, я такий народився.“ Серденько ще більше зраділа і схвильовано запропонувала: „Хочеш я буду твоїм серцем?“. Леник подумав і каже: „Давай“, і впустив Серденьку у своє тіло. І жили вони так п'ять років, але чомусь Серденько спочатку дуже раділа, що в неї тепер є тіло, а згодом чомусь вона вже не була такою теплою, а з часом і зовсім була ледь тепла.

І одного разу, якось потрапили Серденько з Леником у місто Левів. Вони чули про нього, про це місто де відбуваються Дива, але ніколи там не були і от ця подія трапилась, а відповідно і Дива не змусили чекати. Поки Леник дивився, як грають горобці, Серденько побачила гарний загадковий будиночок, куди заходили люди в гарних платтях, а найприємніше для Серденька, вона таких раніше не бачила і їй захотілося подивитися, а може і приміряти однеє. В неї, наче крила з'явилися. Вона дуже легко вийшла з тіла Леника і побігла, так швидко в той будиночок, як могла. А в тому будиночку було так красиво і головне затишно, що Серденько там лишилась і скільки Леник її не вмовляв, Серденько сказала, що тепер вона буде жити в цьому красивому будиночку, і що їй тут дуже подобається. Леник був вражений і розгублений як йому тепер жити знов без серця, він відчув знов себе спустошеним, але то було якесь інше спустошення, було дуже боляче і образливо. Та Серденько вирішила твердо і він зрозумів, що інакше не буде.

Прожила так Серденько чотири роки і одного дня захотілося їй навідати батьків. Дуже вже вона за ними скучила. Поїхала у садибу до них, на місяць, погостювати. А там в той час гостював король отих садиб, всі його знали і поважали. І побачив він, випадково, Серденьку, і помітив, що вона подорослішала, правда вже не така рожевенька, але якась таємничіша стала.

І став король навідуватись до садиби її батьків, щоб через вікно подивитися на неї. А Серденько все не могла зрозуміти, з якого дива, король став таким уважним.

Одного разу, то була якась дивна ніч, як і весь цей місяць. Серденько все не могла знайти собі місця. В неї сьогодні мала бути аудієнція з королем. І він їй про це сповістив. Серденько чотири рази перевдягалась і в останню мить перевдяглась в старі штаники і футболку, а на ніжки вдягла старенькі мешти.

І так пішла...

В цю ніч Король запропонував своє тіло для того, щоб Серденько в ньому поселилася і стала володаркою його тіла. Серденько розгубилась, як це так трапилося і попросила час подумати.

Пройшов місяць...

Серденько все не могла наважитись на цю пропозицію.

І пішла вона прогулятися в садочок. В садочку зустріла Леника, який все не міг заспокоїтись, що вона його лишила. В той самий час в садочку радники короля в доміно грали і побачили Серденько з Леником; і королю доповіли. І поїхав король з тих місць, в Цар град, навіть не попрощавшись і не поговоривши з Серденьком. А Серденько вирішила може то й на краще. З Леником вона не об'єднувалася і не збиралася, то була просто випадковість.

Та життєві випадковості може, на справді, і не такі вже і випадковості...

І знову Серденько повернулася в місто Левів сама. Стала, ще холоднішою і невеселою.

Переміряла усі плаття в красивому будиночку і вирішила, що нічого її більше не тримає, і поїхала в Цар Град, але Цар Град зустрів її похмуро і не люб'язно, і через рік вона повернулася до садиби батьків, і почала допомагати їм по господарству. Та про тугу, яка її скрутила, стогнала, але нікому не говорила, та біль був з кожним днем сильніше. Стала вона зовсім нелюдима і різка. А батьки тішились, бо нарешті їх Серденько була поруч і старанно допомагала, і такі несподіванки, як червона фарба на стінах у її кімнаті, були не зрозумілими, але вони з тим мирилися.

Раз у рік від страшного болю, від туги Серденько відпрошувалася у батьків і їхала у Тридцяте Царство, щоб Фестиваль, який там проходив трохи її відволікав. Через три тижні вона верталася спокійнішою, хоча і стомленою від карнавалів.

Так пройшло ще два роки.

Правда були такі моменти, коли Серденько підходила до мами з татом із проханням знов повернутися до міста Левів та ніяк не хотіли батьки про це чути. Та коли стали помічати, що вже дуже Серденько змарніла, страждає, дали дозвіл і знов, наче на крилах полетіла Серденько до міста Левів з надією, нарешті знайти своє тіло і бути щасливою.

Та сталося не так як гадалося... пройшов від тоді, час і люди не впізнали Серденько, бо вона змінилась, подорослішала і була зовсім на себе не схожа, а Серденько не розуміла:

- «Як це так, я ж така сама, чому вони мене не впізнають». І скрутила її туга, ще дужче, в сльозах бігла три дні і три ночі вона до садиби батьків, подряпана, забруднена, і гірко плакала. А батьки приговорювали: „А що ти думала, тільки ж ми тебе любимо, насправді”.

А Серденько, ще дужче плакала: „Я ж хочу своє тіло, я не хочу бути Просто Серденьком”. Батьки здивовано поглянули один на одного і зрозуміли, що їх дитина, їх дівчинка виросла. Цього було слід очікувати, що прийде цей день, коли Серденько усвідомить, що вона незвичайна. І не зможе жити простим і звичайним людським життям.

Батьки були в розпачі, а Серденько ще більше, і пішла вона до бабусі, як завжди і всілась на лавку і питає: „Бабуся, що мені робити? Як мені знайти своє тіло?” А бабуся каже: „Слухай своє Серце. Слухай своє серце, дитино. І все буде добре”. Обняла і поцьомала.

- „Бабуся, а як я маю його слухати, я ж і є Суцільне Серце?”

Бабуся подивилася на Серденько з любов'ю і каже:

- „Так, Велике Серце і тому ти маєш слухати його. Йди з Богом, дитино, йди з Богом”. І провела Серденько до дверей, а Серденько йшла і все озиралась, та бабуся закрила двері.

Серденько йшла і відчувала себе розгубленою, не розуміла, як дійшла до дому, але збрала речі і пішла до міста Левів знов. І пройшло три дні і три ночі, і важко інколи йти було. Та Серденько йшла і відчуття, що Все Буде Добре їй допомагало, і як сказала бабуся – слухала, слухала, у всякому разі їй так здавалося.

Вибившись з сил, вона зайшла в першу кав'ярню у місті Левів, щоб перепочити і заснула, а коли прокинулась, то її щось боляче стисло. Вона не могла зрозуміти що, це.

Щось стукає, вдих... видих... вдих... видих, що це... що за дивне відчуття. І раптом чує:

- „Що це стискає..., чому саме Я..., це мені...? Отче, чим я то заслужив, моє ж тіло незграбне, а ти мені подарував таке Велике Серце? Отче, скажи...
- „Сину мій, послухай, кожному даю тільки стільки, скільки він може витримати і не більше. А ти зможеш жити з таким Великим Серцем! Я гарантую, що інколи тобі буде важко дихати, але я Вірю, що твоє кохання зможе заспокоїти твоє Велике Стомлене Серце.

Казка Романтик, для роботи з молодими людьми, які намагаються будувати серйозні відносини.

Ранок... Вокзал... вівіска СУХАРИК... Метро...

- «Заблукав... і куди ж це повертати». Це було 30 вересня, коли Романтик на ранковому потязі приїхав у місто Сухарик. Його там ніхто не чекав, він сам собі приїхав. Жив він спокійно, нікого не чіпав, допоки одного разу не зіткнувся з вередливим дідуганом, який лаявся сам із собою і на розі вони зіткнулися ніс у лоб. Дідуган був невеликого зросту і очі мав колючі, наглу посмішку і так, як він не звик відчувати себе винним за незграбність, питає:

- «Ти хто?»

- «Я Романтик»

- «І де ж це твоя Романтика?»

- «Яка Романтика?»

- «Ну, ти кажеш, що ти Романтик, тоді в тебе обов'язково має бути Романтика», - вже нервуючи, прокоментував дідуган, бо юнак виявився некмітливим, відштовхнув його і побіг далі продовжувати лаятися сам із собою.

Романтик розгубився. Хто така чи, що ця Романтика, побіг за дідуганом, наздогнав і питає:

- «Дідусю, про яку таку Романтику Ви говорите? Чому вона обов'язково має бути поруч і, де її знайти».

- «Йой, але ти...» - і дідуган замовк на півслові, - «Ну, добре. Ти чув, що в кожного є своя половинка?»

- «Так, чув, але я не розумію як це половинка, якщо в мене вже є дві руки, дві ноги...»

- «От, а голова одна; а ти чув, що одна голова добре, а дві краще. Ну, що я тут тобі розказую, ти навіть не розумієш... Менш з тим, їдь у Сухарик, там шукай свою Романтику. Бувай, телепню». І дідуган побіг далі, навіть не озираючись.

От таким чином Романтик і опинився у місті Сухарик.

Шукав Романтик Романтику всюди: у метро, на вокзалі, на площах Сухарика, на вулицях, у магазинах, ніде її не було. Ледь пересуваючи ноги, у розпачі і дуже стомлений він зайшов у Пиріжкову, впав на стілець, і сидить в прострації, і чує в далечині:

- «Юначе, який пиріжок замовляєте?»

Юнак дивиться перед собою пустими очима. І знов чує:

- «Який пиріжок замовляєте?»

Тут вже нарешті до нього дійшло:

- «Я дуже люблю пиріжки з капустою» - згадав Романтик

- «Я за Вас дуже радію», - сказала дівчина за касою – «То Ви замовляєте пиріжок з капустою, я правильно зрозуміла, чи два?»

- «Ви знаєте, дівчино, я вчора дізнався, що в кожного має бути половинка, і що дві голови краще, то якщо я замовлю два пиріжка, і з'їм обидва, то мабуть, я зможу зрозуміти як шукати Романтику...», стомлено сповістив свої висновки Романтик.

Дівчина на нього подивилася з недовірою і питає:

- «Ви що, шукаєте Романтику?»

В юнака заблищали очі.

- «Ви знаєте де її шукати, то підкажіть, будь-ласка. Мені один дідусь сказав, що я зможу її знайти у Сухарику, і ось я тут, а знайти не можу, я вже стомився. І відчуваю себе телепнем».

Дівчина смикнула плечима.

- «Я не знаю, де шукати, але в нашому місті є Музей Давнини там працює пані Долинська, може вона підкаже, де шукати Романтику».

Романтик аж підскочив:

- «Де, де цей музей, скажіть, благаю!»

- «На Пушкінській, 13», - сказала дівчина.

Юнак вже біг до дверей. А дівчина гукає:

- «А пиріжки, Ви забули пиріжки». Юнак повернувся схопив два великих гарячих пиріжка в кульочку, завернуті в папірці замість серветок і побіг знов до дверей.

А дівчина вже навздогін:

- «Хай щастить...».

Та Романтик її вже не чув. Він біг по Пушкінській вулиці і видивлявся номер 13. І от він побачив найбажаніший в світі № 13, на будинку. І вивіску Музей Давнини. Перескакуючи через сходинок, відчиняє двері, продзвенів на вході дзвіночок і дивиться, а всюди тиша і слабке світло. А нетерплячка в

нашого Романтика вже досягла апогею, але від неочікуваного повороту він розгубився, що робити: чи бігти шукати, чи має хтось до нього вийти. Він раніше не був у музеях і не знав як правильно себе поводити. Проте відповідь найшлась сама, він почув:

- «Доброго дня, юначе, що Вас цікавить?»

Романтик обернувся і побачив: красиву жінку з довгим каштановим волоссям і дуже добрими очима, йому на мить здалося, що то його мама.

- «Мені дівчина у Пиріжковій сказала...», - невпевнено, трохи заїкаючись став говорити юнак, - «Що я можу спитати у пані... пані Долинської, де мені шукати Романтику». І тут він вже прийшовши до тями, почав говорити більш впевненіше.

- «Я зустрів дідуся по дорозі вчора і він сказав, що, якщо я Романтик...ой... вибачте, я забув представитися, мене звати Романтик, що в кожного є своя половинка, а значить мені потрібна Романтика. Я спитав, що це або хто і де її шукати, він сказав, що маю їхати в Сухарик і ось я тут. То я бігав сьогодні цілий день і не знайшов її, Романтику». І такий розпач був у його голосі.

Пані Долинська дуже уважно його слухала і коли він закінчив вона відповіла:

- «Знаєте, юначе, я теж чула цю легенду, що в кожного є своя половинка, але подробиць не пам'ятаю, я можу пошукати в архіві. Сьогодні вже пізно, Ви, напевно, втомилися. В нас є кімната для гостей і зможете там відпочити, я приготую її для Вас. А зараз, мабуть, Ви хочете чайочок з вишневим варенням?», - щиро посміхнулась, чекаючи на відповідь.

В Романтика збільшилися очі, а потім звузились і стомлено закрились.

- «Так, дуже хочу, зробіть мені, цей чайочок з вишневим варенням».

Чи то чайочок, чи то втома, але Романтик зразу заснув на диванчику в кімнаті для гостей і снилася йому Романтика така близька, і така далека.

А вранці, коли він прокинувся і вийшов, загорнувшись у ковдру із волоссям у різні боки, знов зайшов у чайну кімнату, а там його чекали пані Долинська із посмішкою на губах і чайочок з вишневим варенням.

- «Доброго ранку, Романтик!»

- «Доброго ранку, пані Долинська!»

- «В мене для Вас, щось є», і посунула книжку ближче до юнака.

Книжка мала назву «Почни з себе» і закладку на п'ятнадцятій сторінці: «...у Давній Греції існував міф про таке створіння Андрогін, це створіння складалося з двох частин. Він був і чоловіком, і жінкою, і його боялись навіть боги, Олімпійські боги, тому, що чоловіча і жіноча половинка поєднувалися в ньому гармонійно, доповнюючи один одного, посилювали, допомагали один одному... І в кожному з нас є і те, і інше...»¹

Романтик здивовано підняв очі на пані Долинську і німе питання застигло у нього в погляді.

А пані Долинська посміхнулась і каже:

- «Читайте далі».

«...І загордилися Андрогіни, а боги Олімпу розгнівалися на них і вдарили блискавкою...Розділились Андрогіни на дві половинки,

переплутались, і з того часу шукають вони свої половинки, щоб бути щасливими, як колись...»²

- «То Ви хочете сказати, Романтика, це дівчина, яка є моєю половинкою? То я маю шукати дівчину? – уточнив Романтик – «На ім'я Романтика, так?»».

Пані Долинська посміхнулась, але не образливо, а так затишно, що засмучений Романтик, відчув, що не все так безнадійно, він тепер хоч знає, що шукати».

Коли він випив чайочок, зібрався і подякував пані Долинській, то пішов до виходу. Вона його провела до дверей і сказала:

- «Я тішуся, що Ви до мене завітали, і що ще є такі як Ви і Вірю, що Ви знайдете Романтику. Всього найкращого».

Романтик вийшов з музею Давнини, а пані Долинська проводжала його поглядом і знала, що Романтик знайде свою Романтику, бо повне ім'я її було пані Любов Долинська.

І пішов Романтик, знову шукати Романтику, але знаючи вже, що це має бути Дівчина.

Вглядався до всіх перехожих дівчат і питав як їх звати, і кожного разу він чув якесь інше ім'я, але не Романтика.

І змучений дійшов він до скверику і присів на лавку. Зітхання самі виходили з його серця. Незнане скільки він так сидів, але десь в далечині теж почув гіркі зітхання.

Обернувся в пошуках того, хто так голосно зітхає і побачив дівчину дуже худеньку, схожу на сухарик, дивиться на неї, щось йому вона здалася дивною, якоюсь незвичною.

І дівчина побачила юнака, він їй здався дуже схудлим, стомленим і засмученим. Так вони дивились один на одного, поки Романтик не наважився на перший крок і питає зі слабкою надією:

- «Як Вас звати?»

Дівчина відповіла:

- «Романтика».

Романтик аж підскочив.

- «Не може бути»

- «Чого це?»

- «Я Вас шукав, якби Ви тільки знали, скільки я Вас шукав».

- «Навіщо?» - питає Романтика.

- «Бо Ви моя половинка!»

- «Та-а-к», розтягувала це коротеньке слово, і роздумувала над його словами.

- «А Вас як звати?»

- «Романтик».

- «Ну, як шукали, то ось Я. Чого Ви такий схвильований, Ви мене якось по іншому уявляли?»

- «Та, ні. Можна я ближче підійду, щоб роздивитись Вас?» - спитав чемно юнак.

.....
^{1, 2} - Практичний курс «Почни з себе» Т. Дугельної. Збірник медитацій.

- «Так».

Юнак підійшов до лавки напроти, але так, як він був вже дуже знесилений, то впав прямо на неї. Дівчина не злякалась, а допомогла йому піднятися. І підтримуючи один одного, йшли вони по вулиці Пушкінській, якій нема ні кінця не краю.

І поставили пам'ятник на місці їх зустрічі. А люди між собою називають його «Сухарики». Як будете у місті Сухарик обов'язково знайдете його на вулиці Пушкінській.

Казка Надія, для роботи з людьми, які мають відчуття спустошення і не мають ресурсу для відновлення.

Ця казка розповість Вам про дивну історію поєднання не поєднуваного, і про надію наперекір долі, стежки незнанні, розумом не досягнуті.

Жила в темному лісі, біля чудової галявини, що за річкою – пташечка Кукулюка.

Ця пташка дуже відома у цих лісах. Її всі знають, бо історія її роду давня і клеймо на роду, що вони пройдисвіти. От і пташечку Кукулюку вважали інші пташки пройдисвіткою.

Зростом менша за голуба, забарвлення має сірувате. Лише низ тіла білий з темними поперечними смугами, трохи схожа на малого яструба. Кукулюка була трохи лінкувата і літала завжди прямо і повільно ¹.

Чого ж її не долюблювали інші мешканці, питаєте Ви? Це довга історія. Тягнеться вона ще від пра-пра-пра-прабабусі Кукулюки. Повелася традиція в її родині, як самочка має понести, то сповіщає вона самця: Клі-клі-клі, а самець їй відповідає: Ку-ку, ку-ку, що готовий до народження пташенят і підшукав для них нову родину і гніздечко. Так, самець і самочка були змушені віддавати своїх діточок, бо прокляття над ними висіло.

А почалася та історія від тоді, як сподобалася пра-пра-пра-прабуся Кукулюки одному молодому яструбу. Звали її Зозочка Канорука, і коли прийшов час, вона як порядна самочка висиджувала яєчка в гніздечку, поки самець на деревах скакав і страшну волохату гусінь ганяв, щоб не згубила маленьких пташенят.

Та яструб молодий дуже вже впертий виявився і до Зозочки вже, і так скаче, і с'як, а вона його клює дзьобиком, виштовхує з гніздечка:

- «Йди собі, не пара ти мені, не буду я з тобою».

Образився яструб молодий і полетів високо-високо в гори, щоб знайти відьму яструбів, щоб провчити Зозочку Каноруку, що не захотіла його. Знайшов він відьму Ястру на горі величезній, де сніги вічні, вітер гуляє.

І просить:

- «Допоможи Зозочку Каноруку провчити».

А відьма Ястра і каже:

.....
¹ - Ільченко О. Наші птахи. Круки, шуліки, мартини та інші птахи України. – К.: Грані-Т. – 2008. – 80 с.

- «Добре допоможу тобі, але за те ти мені своє серце віддаси, і все твоє наступне життя проживеш без серця і лякатись тебе будуть як привида, який з'являється раптом з нікуди».

Подумав, подумав молодий яструб:

- «Що такого, це ж добре, коли тебе всі бояться, а значить поважають» - і погодився.

Налетів ураган сильний на ліс цей, численні дерева поламав, загинуло багато пташок з пташенятами, а Зозочка Канорука заховалася в скелі із діточками. Коли ураган заспокоївся, ворона Чорнуля всюди літала і каркала. І залетіла в скелю, побачила Зозочку з потомством. І каже:

- «Шкода мені тебе Зозочка, не буде покою тобі і твоєму роду».

- «Чому?» - питає Зозочка.

- «Бо прокляла тебе відьма Ястра, молодий яструб їй серце віддав, через те, що не захотіла ти його».

- «І що тепер мені робити?» - спитала сполохана мати.

Та ворона вже полетіла, коли прилетів самець-тато, Зозочка все йому розповіла, нікуди вже було діватись.

Самець-тато полетів за вороною Чорнулею, наздогнав і питає:

- «Так що робити, можна цьому якось зарадити, нашій біді?»

- «А мені звідки знати, я у подружках відьми не ходжу, лети до неї і питай».

- « Як раптом, ще дужче розсердиться...»

- «Не розсердиться, хто більше платить, тому і допомагає, а я чула, яструб молодий їй своє серце віддав, то сам розумієш... Лети до неї, може, якось можна виправити, то тільки відьма знає».

Полетів самець-тато. Страх серце холодить, справа безнадійна, але треба спробувати все, може щось допоможе, і вже долетів до гори тої високої, де відьма Ястра живе. А страх і приреченість сили додали, залетів він обурений:

- «Відьма Ястра, ти що наробила?»

- «А що, він віддав мені найдорожче, що в нього було, а ти так можеш?»

- « Можу, та як тобі серце своє віддам, то я діткам не допоможу і сам загину. Скажи краще, що може здолати прокляття?»

- «Ну, що я тобі скажу: самка твоя мусить підкладати свої яєчка до інших гнізд, поки не помітять, бо тільки в іншій сім'ї ваші діти зможуть вижити. Ти ж тим часом маєш волохату гусінь від тих гнізд відганяти, щоб лісові дерева вберегти, а діти твої, і діти дітей твоїх теж змушені будуть таке робити, поки п'ять поколінь зміняться. І як народиться пра-пра-пра-правнука в тебе, і якщо покохає молодого яструба, тільки тоді прокляття зніметься».

- «Та це ж погибель вірна, відьма Ястра».

- «Ну, так й ціна висока»

- «Та це ж скільки пташенят мого роду нещасні будуть».

- «Так тобі судилося, пташе, та скажу тобі ось що: у будь-якій приреченості, і ключ до звільнення є».

- «Що це за ключ?»

- «Всіх вас буде по роду надія тримати, що через п'ять поколінь, народиться пташеня, яке буде щасливе. І така красива буде ця ваша надія. Це сил додасть

витримати випробування. Я ж тільки провідниця Волі Божої. Таку долю маєш, як змиришся усім серцем, знайдеш втіху, що не дарма свій вік прожив».

Пройшов час від тоді, п'ять поколінь змінилось, а Кукулюка якраз і була пра-пра-пра-пра-правнука Зозочки Каноруки. Знала вона про це прокляття і гнів її охопив, що краще вона буде сама, ніж нещасних пташенят плодити.

Та від Доли не втечеш. І від себе теж.

З сусіднього лісу молодий яструб якось заблукав, пригод шукав і трапилась йому Кукулюка. А яструб молодий, такий собі бешкетник був, дай, думає, щось утну:

- «Чуєш, краля? Чого ти така дика? Тут такий гарний яструб пролітає повз тебе, а ти навіть не подивишся?»

- «Я і не таких гарних бачила, чим це ти краще за них, все одно як до діла, то однакові. Ти кудись летів, то й лети далі, не псуй вигляд на річку».

- «Ти чого така зла. І клюєш без діла?»

- «Як хочу, так і роблю... Дай спокій».

Не звик молодий яструб до такого ставлення, був він з роду давнього і були всі вони байдужі і жорсткі, а він трохи, не такий, все хотів зробити наперекір, і якщо помилявся, все одно був впертим.

Так він літав з одного лісу до іншого, шукав привід побачити Кукулюку. З часом вона до нього звикла і не була такою вже ворожою.

Одного разу біда прийшла, ураган налетів на ліс і злякався яструб за Кукулюку, полетів до сусіднього лісу. Важко було, бо вітер відштовхував, дощ пір'я змочив, але яструб не здавався, бо був він впертим.

Якимсь Дивом долетів він до дерева, де Кукулюка жила. А вона злякана, від грому трясеться, від блискавки ховається між гілками.

Допоміг їй яструб до скелі долетіти, сховались від урагану страшного. Притулився він до Кукулюки, щоб зігріти її маленьке тільце, крилом обійняв. Так і заснули, а коли прокинулись. Сонце зайшло і зігріло ліс. Яструб вже від тоді більше нікуди не літав, а в гніздечку, яке звили разом з Кукулюкою, жив. Ячка, які знесла Кукулюка вже нікому не підкладала, як робили всі її родичі. Бо яструб, охороняв гніздо, і навіть, мошка боялася повз пролетіти.

Пташенята їх тепер називалися Кукулястри. Мають вони красиве пір'я сріблясте у крапочку, і дзьобики з горбинкою, очі всебачачі, і швидкість миттєву, а Кукулюка і яструб сподіваються, що від пташенят їх, буде користь світові велика.